

Највећа дјела настају из најјачег бола и патње

Настадосмо из крика и урлика утробе мајке, обгрљени сузама и јецајем радости,
осјетисмо хладноћу времена и зноја проливеденог зарад нас.

Посматрајући народ, као књигу прочитану, исцјепаних страница и одбачену на гомилу већ прочитаних, дрхтавим рукама палим свијећу да освијетлим крајичак слијепога ока. Задирем у бескрај прошлости, осврћући се на гробове предака својих, који током живог тренутка градише ријечи и слике. Сада губе смисао у тлу из кога потекоше, труну у бучној тишини заборава. Робови су руке и умови који створише узвишено, начинише да пакао гори у љепоти и сјају препланулих боја. Градови и теорије изградише се на леђима погуреног мудраца, који обоји крв, бојом океанскоплавих очију својих. Из бола и разочарања произлази квалитет среће.

Као што је Моцарт стварао заносну мелодију у нотама, а Пикасо сликао суштину, бит, тако и ја, умјетник, сликам свој живот на платну добра и зла, уз заносну мелодију сна.

Грубач Ирена, IV1